

Таким чином, обов'язок держави та її органів забезпечити дотримання прав і свобод людини. Тому держава є фактично відповідальною за контроль над приватними охоронними структурами. Виконання цієї функції держави вимагає запровадження чітких механізмів контролю в сфері охоронних послуг, розроблення стандартів надання таких послуг та оцінки їхньої ефективності.

Список використаних джерел:

1. Питання забезпечення охорони об'єктів державної та інших форм власності : Постанова Кабінету Міністрів України від 11.11.2015 № 937 [Електронний ресурс – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/937-2015-%D0%BF>].
2. Про заходи щодо вдосконалення охорони об'єктів державної та інших форм власності : Постанова Кабінету Міністрів України від 10.08.1993 № 615 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/615-93-%D0%BF>
3. Галунько В.В. Охорона права власності: Адміністративно-правові аспекти : монографія [за ред. В.К. Шкарупи]. – Херсон : ХМД, 2008. – 348 с.
4. Леміш К. М. Використання аутсорсингу в органах державного управління [Електронний ресурс]/ Леміш К. М. – Режим доступу: http://www/zgia.zp.ua/gazeta/evzdia_1_063.pdf.
5. Про затвердження Положення про Департамент поліції охорони : Наказ Національної поліції України від 28.10.2015 № 877 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/877-2015-%D0%BF>.
6. Про затвердження Ліцензійних умов провадження охоронної діяльності : Постанова Кабінету Міністрів України від 18.11.2015 № 960 [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/960-2015-%d0%bf>.
7. Про охоронну діяльність : Закон України від 22.03.2012 № 4616-VI [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/4616-17>.
8. Про державну охорону органів державної влади України та посадових осіб : Закон України від 04.03.1998 № 160/98-ВР // Відомості Верховної ради – 2016. – № 4. – ст. 44.
9. Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII [Електронний ресурс] – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.

Маліновська М.В., магістрант,
Тулуб О.М., к.е.н.

доцент кафедри менеджменту та економічної безпеки,
Черкаський національний університет імені Богдана Хмельницького

ФАКТОРИ, ЩО ВПЛИВАЮТЬ НА ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ЕНЕРГОГЕНЕРУЮЧИХ ПІДПРИЄМСТВ

Проблема ефективного виробництва електроенергії дійсно існує і в наш час досить актуальна, оскільки досягнення підприємствами електрогенерації ефективності є необхідною умовою їх виживання в конкурентному ринковому середовищі. Вона виникла давно і обумовлена насамперед зростанням цін на промислові засоби виробництва і продукцію паливної промисловості.

Функціонування енергогенеруючих підприємств України відбувається в умовах дії низки загроз, які можуть здійснювати суттєвий дестабілізуючий вплив як на економічну безпеку самих підприємств, так і на енергетичну безпеку держави в цілому. Тому особливої актуальності набувають наукові розробки щодо забезпечення економічної безпеки зазначених підприємств.

В умовах постійних економічних змін, наявності загроз як всередині, так і ззовні сучасного підприємства, необхідним є розроблення сучасної методики оцінювання економічної безпеки енергетичного підприємства, яка передбачає всебічне врахування впливу євроінтеграційних факторів та різноманітних аспектів його діяльності.

Загальні аспекти функціонування підприємства в ринкових умовах досліджували такі вчені, як Д. Стеченко, Г. Яловий та інші. Проблематика функціонування суб'єктів господарювання в контексті зменшення ризиків та загроз їх діяльності знайшла відображення у працях таких вчених, як Т. Васильців, С. Войтко, О. Гавриш, І. Крейдич, П. Круш, В. Марченко, О. Охріменко, О. Солнцев та інших. Специфіка функціонування підприємств енергетичного комплексу знайшла відображення у працях І. Недіна, О. Рижова.

Зміст поняття «економічна безпека підприємства» має трактуватися як комплексна відносна характеристика стану підприємства, що відображає рівень можливостей підприємства розвиватися у поточному періоді та у майбутньому, і включає поточний рівень економічної безпеки (можливості підприємства забезпечувати своє функціонування) та її потенціал (здатність розвиватися). Таке розуміння змісту економічної безпеки дозволяє, комбінуючи динаміку обох складових, виокремити три її типи – стійка безпека, нестійка безпека, критична небезпека – та врахувати, що в управлінні економічною безпекою необхідно зважати на її поточний стан та потенціал [1; 64-65].

Старіння техніко-технологічної бази, брак фінансових ресурсів, розрив коопераційних зв'язків ускладнюють функціонування багатьох економічних суб'єктів, рівень економічної безпеки підприємництва в цілому. На пост трансформаційному етапі розвитку економіки виникає необхідність розробки і/або вдосконалення механізмів зміцнення безпеки економічної діяльності на мікрорівні, зміни акцентів на забезпечення "життєздатність" первинної ланки економіки - підприємства як базису національної конкурентоспроможності. Особливу важливість подібні проблеми набувають в умовах інтенсифікації економіки в глобальну і міжрегіональні економічні системи.

Енергогенеруючі підприємства мають свої особливості системи економічної безпеки.

Головною технологічною особливістю галузі вважається одночасність процесу виробництва та споживання електроенергії, викликана неможливістю комерційного акумулювання і високою швидкістю транспортування, в електроенергетиці режим виробництва визначається режимом споживання. При регулярній нерівномірності споживання електроенергії, попит на неї повинен покриватися відповідно до встановленого графіком навантаження. Однак у певний період часу споживач забезпечується не тільки певним обсягом електроенергії, але і об'ємом зарезервованої потужності, необхідної для оперативного покриття додаткових потреб споживачів, а також для підтримки працездатності системи. Графіки навантажень є найважливішим інструментом технологічного планування і управління виробництвом [2; 124].

Електрогенерація відноситься до матеріаломістких галузях, оскільки сировинна складова несе всобі визначальне значення на величину собівартості

електричної енергії. На показник матеріаломісткості виробництва електроенергії впливає ціла сукупність зовнішніх і внутрішніх причин: ціни на матеріальні ресурси, питома витрата сировини матеріалів, обсяг виробництва і т. д.

Другою важливою особливістю виробництва електроенергії є експлуатаційний цикл енергоагрегатів. Протягом якого питомі поточні витрати схильні до значних коливань. Це визначається у першу чергу: регулярним проведенням капітальних ремонтів і нерівномірністю фізичного зносу обладнання.

Незважаючи на те, що електрогенерація відноситься до малотрудомістких галузей, ми вважаємо, що персонал є одним з основних ресурсів енергопідприємств. Саме тому до групи «кадрових чинників» доцільно відносити сукупність причин внутрішнього середовища підприємства, що визначають величину витрат на оплату праці й ефективність управління цим ресурсом. Серед чисельного спектру причин-факторів особливої уваги заслуговують наступні: система оплати праці, чисельність персоналу, продуктивність праці, якісний склад кадрів [3; 42-43].

На нашу думку, основною метою політики енергогенеруючих компаній є – досягнення ефективності понесених витрат і максимізація прибутку для розширеного відтворення.

Таким чином, сьогодні тарифну політику ми можемо вважати самим основним внутрішнім фактором, що визначає структуру і величину собівартості електроенергії, а отже і ефективності електроенергетичного виробництва [4; 26].

Для формування цілісної системи економічної безпеки енергогенеруючих підприємств необхідно враховувати специфічні складові підприємства, такі як технологічні, енергетичні, кадрові та політичні.

Зважаючи на все вищевикладене, необхідно зазначити, що управління підприємством електрогенерації в умовах фінансової кризи і тим більше його ефективне позиціонування в ринковому середовищі неможливе без визначення причинно-наслідкового механізму і його глибокого дослідження.

Список використаних джерел:

1. Гатаулин А.М. К методологии системного исследования научных проблем / А.М. Гатаулин // Экономика сельского хозяйства. – 2009. – №1. – С. 64–70.
2. Гительман Л.Д. Энергетический бизнес / Л.Д. Гительман. – Москва : Дело, 2006. – 600 с.
3. Беляев Л.С., Шурупов В.В. О механизме ценообразования на ОРЭМ / Л.С. Беляев, В.В. Шурупов // Энергорынок. – 2011. – №3. – С. 42–46.
4. Реверчук Н. В. Управління економічною безпекою підприємницьких структур: Монографія / Н.В. Реверчук – Львів : ЛБІНБУ, 2004. – 195 с.